

В. Защо є оучинилъ Христосъ това тайнство;

Ѡ. За да помнимъ Отраститѣ мѣ и смъртьта мѣ: защо самъ Господь, като предаваше намъ тѣлото си за їденѣ, и кръвьта си за пїанѣ, зарача ни да го правимъ (сїрѣчь, да їдѣмъ тѣлото мѣ, и да пїѣмъ кръвьта мѣ, то єсть да са причащавамъ) за да го помнимъ и да го поманѣваме: Оїе творїте въ моє вѣспоминанїе. (Лѣк: Гл: кѣ. От: 19. Влїждь ко аще їсте хлѣвъ сїй, и чашѣ сїю пїете, смѣрть Господню възвѣщаєте, дондеже оубо прїидеть. (а. Корїна: Гл: аї. От: 26. Я да помнимъ смъртьта Господна не є дрѣго, оскѣнь да благодарїмъ Господа заради спасенїето, що ни содѣла съсх смъртьта си, и заради таково благодарственно вѣспоминанїе са назовава това тайнство Благодаренїе. В. Какъ трѣба да благодарїмъ Господа за єдно таково благодарїнїе; Ѡ. Пѣрво, трѣба да смїслимъ и да їсповѣдамы величеството на-нашитѣ грѣхове: защо грѣхѣ є єдно голѣмо блѣ: понеже за да са простатъ грѣховеѣтѣ, трѣбаше да постражде Оїинъ Божїй, и да прїѣмне горчива смѣрть. Вѣторо, да смїслимъ и да проповѣдамы крайното къ намъ благоутрѣбіе божїе: защо голѣма и неизречѣнна влѣгость показа намъ Богъ, като не влѣговолї съ дрѣго нѣкое срѣдство да ны спасї Ѡ грѣховеѣтѣ и Ѡ вѣчната нагѣва, а ми предаде Оїина своего на смѣрть, чрезъ когото не токму Ѡ вѣчното Ѡсѣжденїе ны свокоди. а ми ни харїзва и вѣчный живѣтъ въ царство небесное. Трѣто, трѣба да са мѣлимъ Ѡ все сѣрдце заради колкото грѣхове смы сторїли, и да са трѣдимъ сѣкакъ за да си їсправимъ живѣтатъ съ добры и Христїански работи.

В. Кой є плодѣтъ на-страшното това тайнство;

Ѡ. Прощенїето на-грѣховеѣтѣ ни, и наслѣдїето на-вѣчныятъ живѣтъ, каквѣто самый Спаситель говори: Аминь, аминь, глаголѣ вамъ, аще не